

025 Brekmoment

“Je moet je toch vaak alleen en eenzaam voelen.” Dat was de conclusie van een deelnemer aan een van mijn workshops “Denkpatronen en denksystemen” die ik voor het CNV-Onderwijs heb gegeven. In deze workshop wordt een directe link gelegd tussen (beeld)denken en hoe het denken je voelen beïnvloedt. En inderdaad, als je puur kijkt naar alle momenten waarop ik niet begrepen ben (omdat ik in mijn denken sneller ben en visionair) blijven mensen op een afstand. Soms figuurlijk omdat ze niet weten waar ik het over hebt (zeg maar dat de troepen achterblijven) en soms letterlijk. Een minutieuze uitleg wil nog wel eens helpen, maar ook daar moet ik bedacht zijn om alle stappen die gedaan moeten worden te doorlopen. In mijn werk als burgerraadslid maakte ik dan wel eens een kattenbelletje met steekwoorden, waar ik mijn relaas aan kon ophangen. Gek dat ik daar in de klas bij mijn instructielessen nooit last van heb gehad. Daar kon ik vrijwel automatisch de stappen zetten om de leerlingen de lesstof duidelijk te maken.

In een van de workshops zat een nog jonge leerkracht die hier meer over wilde weten. Na de workshop heb ik even met haar door kunnen praten en opeens kwamen de tranen. Ze had een zoontje van vier waarvan ze vermoedde dat het een beelddenker was. Ze was research gaan doen en herkende ook zichzelf hier in (beelddenken is erfelijk). Ze brak op het moment (mede door mijn verhaal en ervaringen) dat ze zich realiseerde wat de impact is van “het anders zijn”, zowel voor haarzelf als voor haar kind. Ze wil nu alles in het werk stellen om haar expertise te vergroten zodat ze haar zoontje zo goed mogelijk kan begeleiden. En daarbij natuurlijk ook meer tools generen om er zelf adequaat mee om te kunnen gaan.

Ik herkende zoveel in haar verhalen. Vaak sta je alleen en voel je je eenzaam. Onbegrepen, niet herkent en niet erkent. Niet gewaardeerd als men geen compliment uitspreekt, iets waar je vaak naar hunkert. Ere wie ere toekomt. Als dan een workshopdeelnemer binnen een uurtje deze woorden spreekt... Ook ik brak bijna. Gewoon omdat ik mij (weer eens) realiseerde over welke bijzondere kwaliteiten ik beschik, zonder dat dit wordt gezien. Vijfennegentig procent van de mensheid denkt (en dus voelt) immers op een andere manier. Beelddenkers zijn waardevolle creatieve en innovatieve mensen binnen een organisatie. Moet de organisatie, en zeker de leiding van die organisatie, dat wel door hebben. Een screening met de theorie van de teamrollen van Meredith Belbin kan daar een grote rol in spelen. Voor mij was en is dat nog steeds een eye-opener. Het kan dus ook een positief brekmoment ten gevolge hebben.

Ik ben in mijn laatste jaren onderwijs helaas met leidinggevenden in aanraking gekomen die daar geen oog voor hadden. Waarschijnlijk uit desinteresse (meer gericht op de resultaten dan op de mensen) dan wel uit ondeskundigheid. Uit onlangs gevoerde gesprekken met oud-collega's blijkt er nog niets veranderd.

Het stemt mij verheugd dat ik mijn eigen onderwijs/brekmoment heb gekozen.